

NEDSKJÆRINGER

Det er etterhvert blitt en tradisjon at høstmørket ikke bare bringer en deprimerende værtype! Det er også tida for statsbudsjettet som betyr NEDSKJÆRINGER. Både studiefinansiering og undervisning har i de siste åra blitt utsatt for tildelskraftige forverringar.

Årets budsjett har det blitt sagt mye om på forhånd — men det ser ut til at det inneholder følgende:

— time- og hjelpelærerbudsjettet blir nedskjært med mel-

lom 4—6 % ved at lønnstillegga ikke kompenseres — ingen forverringar for de øvrige delene av universitetsbudsjettet.

- Studiefinansiering forverres ved:
- at grunnstipendet forsvinner
- at kostnadsnorm og borteboerstipend ikke kompenseres for prisøkninga full ut. Kjøpekrafta senkes med enda 2—3 %.

Fjerninga av grunnstipendet — kvalitativt nytt

Ved at regjeringa fjerner grunnstipendet, så er prinsippet om at alle som tar høyere utdanning skal få støtte av staten fjerna UTEN at det har blitt gjenstand for noen debatt. Det betyr også at staten vil forsøke å frasi seg ethvert ansvar for folk under utdanning. Nå står vi i den situasjon at ALLE STIPENDA ER BOHOVSPRØVDE. Dette er ikke ei ønskelig utvikling.

På sikt kan det bety at staten vil prøve med det samme som for foreldrestipendet. Å lage så rigide regler at nesten ingen får det stipendet! Det er derfor særskilt viktig at det markeres hardt og konsist på at vil ikke vil finne vårs i at staten nå forsøker å fjerne DET ENESTE TILSKUDET ALLE UTDANNINGSSØKENDE FÅR.

Statens utdanningspolitikk — rasjonaliseringspolitikk

Det vi er vitne til nå er oppfølginga av linjene fra Ottosen-komiteen, fra stortingsmelding 89 og fra stortingsmelding 45. Det er kort fortalt ei linje for rasjonalisering av utdanninga. For å oppnå denna rasjonaliseringa så

har borgerskapet benytta seg av at de sitter med kontrollen av statsmakta. Det har brukt lånekassa til å kanalisere studentøkonomiske forverringar, som f.eks.:

- en stadig fallende stipendandel (med den siste forverringa er den under 20 %)
- manglende kompensasjon for prisøkningene de siste 7 åra — har ført til at stadig flere jobber deltid.

Gjennom universitetsbudsjetta har borgerskapet kanalisert de faglige nedskjæringene. Resultatet er:

- dårligere og mindre undervisning. Deltidsstudentene rammes spesielt hardt i.o.m. at mye av undervisninga på kvelds fjernes.
- dårligere og mindre forskning
- rasing av deler av universiteta — de siste åra har tallet på studenter ved HF og SV fakulteta blitt pressa ner.

Årsaka til alt dette er gangse enkelt det forholdet at kapitalistene ikke vil bruke midler til å utdanne folk med f.eks. med for mye kunnskaper eller på de uproduktive sektora. Mat.nat derimot skal fortsatt prioriteres.

Det er derfor viktig at vi ikke lar oss lure til å utpeke studentene der som «hovedfiende». De er nemlig også ramma av denna politikken.

Rasjonaliseringene — kapitalens «renovasjon»?

Denna rasjonaliseringspolitikken er ikke et resultat av at det plutselig trengs så mange færre sosiologer, psykologer osv. Den uttrykker tvertimot DEN ANARKISTISKE KARAKTEREN TIL DEN KAPITALISTISKE ØKONOMIEN. Ved kapitalen styres etter prinsippet om maks. profitt, så blir penga tatt fra uprofitable sektorer, dvs. der det ikke fins maksimumsprofitt å hente. DET HAR SKJEDD FOR UNIVERSITETETS VEDKOMMENDE NÅR det gjelder BORTSETT FRA DATA OG OLJEFAGA. På de siste områdene kan staten satse i.o.m. at det vil gi — nettopp — maksimumsprofitt igjen. Kampen mot forverringene er derfor viktig i seg sjøl — men den er også viktig fordi det innebærer en kamp mot den politikken som går ut på å sende masse penger ut av landet mens behovet er skrikende «innaskjærs».

De faglige forverringene fortsetter:

4-5 % nedskjæring for universiteta i Oslo: ca. 2800 undervisningstimer «tas»!

Så blei det klart:

Også 83-budsjettet utsetter universiteta for nye nedskjæringar. Regjeringa unnlater å forhøye time/hjelpelærerbudsjettet i takt med bl.a. prisutviklinga og kompenserer heller ikke for det som blei kutta vekk høsten -82. Konsekvensene blir at undervisninga rammes ytterligere. Ei rask utregning viser at ca. 2800 timer vil bli fjerna i forhold til for nedskjæringene. I lærere (timelærere) vil det bety ca. 80—85 færre timelærere!!

For Oslos del kommer dette på toppen av beinhard skjæring på undervisninga for denne høsten. Bergen, Tr.heim og Tromsø fikk også sine «posjoner», men blei ikke ramma så hardt i første omgang.

I.o.m. detta budsjettet blir disse universiteta i sterkere grad ramma.

Bl.a. ved:

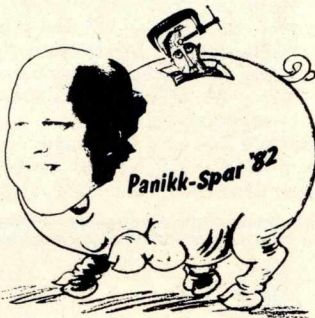
- stillingsstopp, også folk som bare tar permisjon.
- mindre midler til innkjøp av nødvendig materiell til både undervisning og forskning
- allment dårligere undervisningstilbud

Er nedskjæringene uttrykk for at makthaverne «ikke vet hva de gjør»?

En del folk har ment at nedskjæringssjokket for dette året var en engangsforeteelse. Dette

synet har bare rett i en forstand, og det er at borgerskapet og statskapitalen ikke vil være så utaktisk neste gang når det gjelder gjennomføringa av forverringene — det vil komme dryppevis heretter. Opp mot dette synet står NKS's syn om at:

- nedskjæringstiltaka er uttrykk for ei planlagt rasjonalisering av DELER av den høyere utdanning. Det skjer utfra at det ikke er maksimumsprofitt å hente ved plassering av penger der (gjelder i hovedsak HF- og SV-fakulteta). Dette har vært den uttrykte politikken helt sia slutten på 60-åra. Det har bare ikke vært praktisk mulig å gjennomføre rasjonaliseringa så fort som ønska.
- utdanninga i så stor grad som mulig skal legges opp etter følgende modell:
- utdanninga deles opp i

mange, korte kurs
— fagforståelse vil bli sterkt redusert av dette
— fagkritisk virksomhet vil i praksis bli umulig.

Vilke perspektiver?

Det er i et sånt perspektiv vi må se kampen mot nedskjæringene. Det er viktig å være klar over at myndighetene bare vurderer ressursbruk i undervisningssektoren utfra hvor mye de får igjen og hvor kjapt det oppnås. Dess kjappere jo bedre — derfor er kursmodellene deres yndlingsmodell.

Derfor er det også så enormt viktig at vi sørger for å slå disse tiltaka tilbake. Dette blir også et solidaritetsspørsmål: Hva slags utdanningsopplegg vil vi overlate til de kommende studentgenerasjoner? Ett som er gjennomrasjonalisert eller ett som gir muligheter for faglig fordypning osv.?

'KAMPEN VERT LANG'

seier W.Sjølie i eit intervju med HMG

— Det er på tide at studentene startar ein organisert kamp mot den gradvise forverringa av den faglege og økonomiske situasjonen vår, i staden for å berre gå inn på individuelle løysningar.

— Det viktigaste i dag er å starta den lokale jobbinga på dei einskilde faga/skolane, og ikkje berre satsa på større markeringar.

— Vi må forebu oss på at kampen vert langvarig, og vi må satsa på semje mellom studentgrupper, og studenter og ansatte, heller enn å gå inn på «administrere» nedskjæringene.

— Dette seier Wenche Sjølie, NKS'er og psykologistudent frå Oslo, og dessuten aktiv i Aksjonskomiteen på Sogn Studentby, i ein samtale med «Hva Må Gjøres».

— Vi har i dei siste åra opplevd ei gradvis innstramming på bevilgningene til universiteta/høgskolane, og på studiefinansiering. I år får vi ein reell nedgang for Universitetet på 40 mill. (i høve 82-budsjettet), eller dobbelt så mykje som det som skjedde i vinter, og ein forverring av studiefinansiering.

— Kva skal studentane gjera i denne situasjonen?

— Wenche: Det er viktig at vi får ein kraftig reaksjon på dei utspela som kjem no, — at vi mobiliserar venlige studenter for å visa at vi ikkje går med på

dagens situasjon er det viktigast å få i gang lokal jobbing. Vi må reisa lokale krav på faga og studentbyane, som ein tar opp på allmøta, og får dei til å fatte vedtak om. — Eller jobba i lokale nedskjæringsgrupper som ser på resultatene av dei konkrete nedskjæringene på dei einskilde fagene, og ut frå dei reiser lokale krav. Dette kan vera kamper for å bevare undervisningstilbudet, oppretthalda antallet hjelpelærarar, osv. Det er oppretta eit nedskjæringsutval i NSU, som ser på konsekvensane av nedskjæringene på dei einskilde læ-

dette. Det vert viktig med større fellesmarkeringar, der ein får samla mange studenter. Eit døme på dette er det fellesmøtet som skal vere på SV-fak. i Oslo om nedskjæringene same dag som statsbudsjettet kjem (6. okt.) Det vert arrangert for å mobilisera studentene til å ta del i markeringar, og diskutera kva vi skal gjera framover. Samtidig er det viktig å sjå at politiske markeringar ikkje aleine førar til at vi får gjennomslag for krava våre. Kampen kan ikkje vinnast på ein dag eller ei veke. Vi må jobbe på lang sikt.

— Du seier at markeringar ikkje er nok. Kva for nokre andre måter meiner du vi bør reagere på?

— Wenche: Vi må innsjå at den årlege markeringa framføre stortinget, eller kortvarige husleieaksjonar som politisk markering ikkje fører fram i lengda. I

rarstadene. Den informasjonen dei sitt inne med kan brukast lokalt.

Kvifor er det viktigast å fokusera på den lokale kampen?

Wenche: Det er der folk føler nedskjæringane sterkast. Det er lettare å organisera kampen der, enn på større plan. Det medfører at ein kan få med seg fleire folk, og dessutan gje det lettare konkrete resultat. Men ein må innsjå at det kan verta ein langvarig kamp for ein oppnår faglege forbetringar, og betring av studiesituasjonen generelt.

I den lokale kampen er det og lettare å sjå dei felles interessene studentene og dei ansatte har i denn samanhengen, og å få semje mellom forskjellige studentpolitiske grupperinger. Det er ein medviten politikk frå statens side å kjøre forskjellige grupper opp mot kvarandre for å få gjennom nedskjæringene.

Ved å overlate den såkalte administreringa av nedskjæringene til det einskilde universitet/høgskole, freistar dei å setta studentar opp mot studenter, og studenter opp mot ansatte. Staten fraskriver seg på denne måten ansvaret. Derfor er det viktig å kjempa for enhet blant studenter, og mellom studenter og ansatte.

— Korleis skal vi kanalisera denne kampen?

Wenche: Vi må styrka studentenes interesseorganisasjon, NSU (Norsk Studentunion), ved å velga studentar som er aktive på faga/skolene, og som vil gjera ein skikkeleg innsats for studentene der.

For å få ein slagkraftig interesseorganisasjon er det viktig at vi i tillegg til korridorpolitikk har aktive folk på lokalstadene.

— Sos. Front snakker om «progressive» nedskjæringar og neskjæringar med «sosial profil». Korleis ser du på dette?

Wenche: For det første, det å gå inn på såkalte progressive nedskjæringar, er å godta nedskjæringene, og det er det staten vil at vi skal gjera. Dessuten vil det føre til, i praksis, ei splitting mellom studenter og studenter og ansatte, og på den måten svekke kampkrafta vår «Progressive nedskjæringar» eksisterer ikke! Når SF fører denne linja har det samband med synet dei har på staten, som eit uavhengig organ. Det er viktig å sjå at staten er ein klassestat. Borgerskapet fører i dag ein politikk som går ut på å skjære ned på bevilgningene til dei uproduktive sektorane, for å overføre midler til profitable sektorer, som t.d. kapitaleksport og investeringar i olje.

— Men m.a. Grønt Gras har hevda at det ikkje nyttar å gå mot nedskjæringene, ein må heller gå inn for å gjera «det beste ut av situasjonen»...

Wenche: Vi har for det første døme på at det nyttar å kjempe. t.d. aksjonene hausten -80 mot renter i studietida, husleieaksjonene våren -81, og dessuten ein del lokale kamper.

Nedskjæringene no vert presentert som den einaste løysinga. Vi har imidlertid dømer på alternativ: Arkitektthøgskolen avviste konsekvent nedskjæringene, og gjekk inn for å bruke dei pengene som var bevilga, og så stenge skolen når pengene tok slutt. — Eller underskotsbudsjettering, som har vorti prøvd gjennomført i samskipnadene.

— Det er viktig å sjå lenger enn dei individuelle løysningene studenter prøver, som deltid-jobbing og å trekke tilbake frå politikk og berre driva med fag. Om vi ikkje snart börjar å reagere, og stopper dei gradvise nedskjæringene, så står vi der ribba til beinet. Folk har stort sett mista trua på at det nyttar å oppnå forbetringar, med det er viktig å sjå at vi som studenter må gjera noko med vår situasjon, og at den einaste måten er gjennom kollektiv aksjon.

Det er krise, ingen er lenig i det, men er det «folk» eller er det Willoch som har skylda? Dette er liksom dagens 10000 kroners spørsmål. Tar De pengene, eller gar De videre? (Hvilket spørsmål). Takk jeg tar pengene! Det er klart at har man behov for en syndebukk, så er ikke Willoch et ueffent valg, men han er tross alt bare en statist.

«Folk» er også statist. «Folk» skal stå med lua i handa og ta imot det de får. Med en beslutning som mine skal de si: «det blir hardt, men vi skal nok berge samfunnet vårt gjennom krise.»

Det avgjørende spørsmålet må være, er denne krise vi nå er inne i bare et resultat av tilfeldigheter? Og hvis vi så tilfeldigvis skulle komme til at den var resultat av et slags system — er dette systemet det eneste mulige? Dette er avgjørende ev en grunn, skal vi «bite tenna sammen» for at lønsslaveriet og den globale utbyttinga skal være ved, eller skal vi bruke krise til å reise kampen for revolusjon.

Et internasjonalt fenomen

Krise er et internasjonalt fenomen, og rammer land etter land uavhengig av styresett og av fargen på presidentens støvler. De statskapitalistiske landa Polen og Romania har for -82 gjeldsavdrag på 10 milliarder dollar, som de ikke har håp om å klare å betale. Det samme har Mexico. England har en arbeidsløshet på 2 millioner og en inflasjon på 15%. Eventyreren Mitterand lanserer fase 2 i sin «sosialisme på Fransk», lønns og prisstopp. Mitterand vil akkurat som Brundtlandregjeringa i sin tid bli tvunget til å gå bort fra motkon-

junkturpolitikken fordi den fører til svekka produktivitet — svekka konkurranseevne og svekka profitt. Og mens småindustrien drøsser som fluer, vakler de internasjonale storkonserna som AEG og Internasjonal Harvester videre fordi ingen tør slå dem konkurs.

Norge, som i noen år holdt seg utenfor krise ved mokenjunkturpolitikken, trekkes nå etter inn i ulykka med dobbelt hastighet. Hele industrisamfunn som Tysedal og Mo i Rana trues med full rasering. Sektor etter sektor rammes; petrokjemisk, elektrokjemisk, semetn, cellulose, verftsindustrien, værkstedindustrien. Når Europas kjøpedyktige markeder forsvinner, så må Ola nordmann på gata. Nyland er borte, Jøtul er borte — Oslo er snart en by av bare barbere. 400000 barbere, det kan kanskje føre til økende etterspørsel etter luer, men vil neppe klare å trekke verdensøkonomien opp av nullvekstsumpa.

Oljeindustrien vil ikke bli noen redningsplanke. Oljeindustrien er ekstremt kapitalkrevende, så selv en fordobling av aktiviteten i nordsjøen ville bare vært en dråpe i sluket av arbeidsløshet. De inntektene den norske stat får fra nordsjøen går allerede i dag for en stor del til å lappe på resten av den norske økonomien, gjennom statsbudsjettet. Selv sagt ville en redusert takt i tilbakebetalinga av utenlandsgjelda betydd noe. Men ettersom markedene skrumper stadig mer inn vil en sann utsettelse av krise bare bli tyngre og tyngre, og bygge opp til et større og større smell når taket engang glipper.

Så kan vi stille spørsmålet om oljeindustrien i det hele tatt er noe gullkanta papir. Dersom

hele verdensøkonomien er i krise, så er det vanskelig å se hvor kjøperne av oljeproduktene skal komme fra.

«Energi kommer det alltid til å være behov for», vil noen innvende. Men behov eller ikke, det avgjørende er å kunne betale for seg. Sann er kapitalismen. Her er ikke penger til for å kjøpe varer. Her er varene til for at pengene skal yngle. Det er nok å minne om prisreduksjonen på olje fra 39 til 32\$ pr fat i vår, og ringvirkningene av dette.

Kapitalismens vekst og fall

Den usedvanlige veksten i vestlig økonomi etter 2. verdenskrig og fram til 1973, skyldes i vesentlig grad utviklinga av den internasjonale arbeidsdeling og handlen. Mens produksjonen i de vestlige landa økte med ca 5% årlig denne perioden, så økte verdenshandelen med 7% i perioden 60—65, 8,6% i perioden 65—70, og 9,6% i perioden 70—73. Igjen var dette betinga av utgangen av 2. verdenskrig, som plasserte USA som suveren herre over åpen kapitalistisk verden. Kapitalen «fløyt over» fra USA til Europa hvor forholda var lagt til rette for en massiv kapitalistisk ekspansjon etter krigens raserings.

Samtidig var ikke denn perioden harmonisk og motsigelsesfri. Vi må huske hvordan den militante og revolusjonære bevegelsen blei knust i hele den vestlige verden i åra like etter 2. verdenskrig, og det politiske tussmørket som fulgte etter, til langt ut på 60 tallet. Helt sentralt stod også kampen mellom imperialismen og den 3. verden.

Reint økonomisk gjennom-

levde vi flere konjunkturedganger. Det første store tilbakeslaget kom i 58—59. Men nå kan ikke krise fra 73—74 og utover sammenlignes med disse konjunktursvingningene. I hele etterkrigstida akkumulerte kapitalismen problemer som den så og si skøyv foran seg. Dette kan vi bl.a. se på hvordan det såkalte guldollar systemet, som blei etablert i -44, blei holdt kunstig oppe av USA helt fram til -71, da det royk med et smell.

Militærisinga av økonomien i Sovjet er også et godt eksempel på hvordan imperialismen skyver problemer foran seg. Veksten i Sovjet økonomien er forholdsvis god, men denne industrien produserer «død», i dobbelt forstand. De kan ikke føre til en ytterligere verdiforøkning, annet enn ved å brukes til å underkue andre folkeslag. Militærisinga vil til slutt tvinge landet ut i krigsventyr som vil ødelegge Sovjet sjøl.

Når Høyre-regjeringa anklager Arbeiderpartiet for å ha skjovet problemene foran seg, kunne de like gjerne ha anklaget imperialismen generelt.

Se nå igjen på krise i Mexico. De 9 største bankene i USA har fordringer på Mexico som tilsvare 40% av disse bankenes kapital reserver, derfor er det ingen som tør slå Mexico konkurs. Newsweek 6/9 framstilte dette slik:

«Hvis du skylder banken din en million dollar er du i knipe, hvis du skylder banken en milliard dollar, er banken din i knipe, og hvis du skylder banken 100 milliarder, er hele verden i knipe.»

Som et tiltak for å løse krise, foreslo USA nylig at det skulle opprettes et krisefond i IMF, som

skulle gi lån på ikkeprofitt basis til kriseramma land som f.eks. Mexico. Men dette vil på lang sikt føre til en ytterligere skjerpning av krise i og med den videre kredittekspsjonen.

Krise og sosialismen

mot denne bakgrunnen må vi se de kampene vi fører mot nedskjæringspolitikken i dag. Her ser vi hvilke rammer vi har å sloss innfor.

Staten har satt seg som mål å knipe kanskje 10% i realverdier fra Utdanning og Helse og sosialsektoren pr. år. 1 million her, og en der, er kanskje ikke så mye, og vi klarer vel også å bære det, om vi utelukker vurderer hver enkelt nedskjæring for seg. Men sett over noen år i slengen monner det, og det vil føre til en enorm sosial nød, og det vil virkelig redusere Norge til et U-land med hensyn på forskning og vitenskap. Og husk at dette kommer sammen med den økende arbeidsløsheten og dyrtida. Disse tinga må vi selsagt sloss mot, for som Ma sier:

Om de feigt ga etter i den daglige kampen mot kapitalen, ville de gjøre seg sjøl uskikka til å kunne starte en større bevegelse».

Men samtidig må vi se at kapitalismen så og si har gitt hva den har å gi. Den har strukket seg langt, men nå er det stopp. Du kan tøyne en strikk et stykke, men det kommer et punkt hvor den enten ryker eller kommer tilbake mot deg med dobbelt hastighet. Imperialismen, som er helt avhengig av internasjonalt samarbeid og handel, klarer ikke å tilfredsstille disse behova sine pga den private eiendomsretten til produksjonsmidlene, og den

økonomiske grunnloven «produksjon for profitt».

Derfor må produksjon for profitt erstattes av en sosialistisk planøkonomi, som har som mål å legge grunnlaget for det klaseløse samfunn. Og borgerskaps diktatur må erstattes av proletaritetets diktatur, som er den eneste makta som kan sikre ei sann styring av økonomien.

La oss på dogmatisk vis slutte med Mark kjente oppsummering i «Lønn, pris og profitt»:

Samtidig, og helt bortsett fra det allmenne slaveriet som lønssystemet innebærer, bør arbeiderklassen for sin egen del ikke overvurdere de endelige virkningene av disse daglige kampene. De bør ikke glemme at de kjemper mot virkninger, men ikke mot årsakene til disse virkningene, at de bremser bevegelsen nedover, men ikke endrer retninga den har, at de bruker lindrende midler, men ikke kurerer sjukdommen. De bør derfor ikke bare være opptatt av disse uunngåelige geriljakampene som har sitt utspring i endeløse overgrep fra kapitalen eller i endringa på markedet. De bør forstå at det nåværende systemet, med all den elendigheten det fører med seg for dem, samtidig de materialle forutsetningene og de samfunnsmessige formene som er nødvendige for ei økonomisk omdanning av samfunnet. I stedet for det konservative slagordet «En rimelig dagslønn for et rimelig dagsverk!» bør de skrive den revolusjonære parolen «Avskaffelse av lønssystemet!» på fanen sin.

Breiflabben

Ei studie i kapitalismens karakter

Både helsesektoren og sosialsektoren er områder som blir utsatt for de samme forverringene som f.eks. utdanningssektoren. Borgerskapets øksekomitee har lenge vært i sving når det gjelder planlegging av nedbygginger av helse og sosialtilbudet for folk. Det siste skuddet på stammen er de planene Oslo kommune har. Der planlegges hjemmehjelpssordninga overlatt til

- a) et internasjonalt vaskeselskap (ISS)
- b) til frivillige kristne organisasjoner.

Når det gjelder de kristne organisasjonene, så skal det til og med opprettes et eget opplegg for dette formålet: Martahjelpen. Hvorfor nettopp dette? Svaret gir nesten seg sjøl.

Detta vil ikke koste kommunen noe særlig. Og — da spiller det ingen rolle om de folk som skal utsettes for dette har vært slitere i hele sitt liv. Det er de svakeste som i første omgang

må betale regninga. Nettopp eldre folk er ei «takknemlig» gruppe å utsette for sånne forverringer: Kommunen oppsummerer det som at det blir så lite protester da...

Fins det ikke ressurser?

i samband med dette konkrete nedskjæringsopplegget, så er dette spørsmålet spesielt interessant. I Oslo fins de rikeste (og

de fattigste) med enorme eiendommer. Disse eiendommene er i dag omtrent ikke beskatta. Nordengen og kompani sørger sjølsagt for sine...

Ved å øke den med 10% ville kommunen tatt inn nok penger til f.eks. å opprettholde tilbuda innafor helse og sosialsektoren. Men det skjer ikke — og da må vanlige folk betale regninga.

Statens rolle

Kommunekrise er også et uttrykk for sånn som staten styrker. Deler av kommunens kriser er skapt av staten. Ved ikke å bevilge nok penger, får ikke kommunene nok penger til dekking av fellesgoder. Resultat: De blir dyrere og dårligere. Staten gjør ikke det fordi:

— den uttrykker interessene til statskapitalen og de går ut på å hente ut maksimumsprofitt. Derfor kan de med mye mer avkastning plasseres i utlandet.

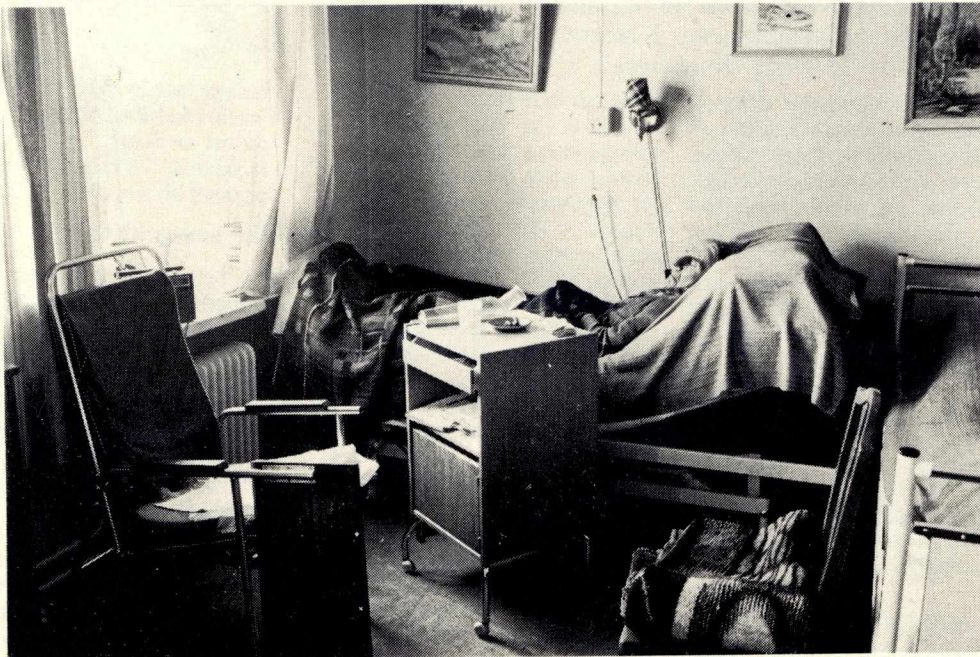

Foto: Klassekampen